

Sawubona!

Velkommen til årets tredje utgave av *Tidsskrift for psykisk helsearbeid*. Dette nummeret er preget av mangfold og viser forskjellige måter å både arbeide og tenke på innen fagfeltet. Det vitenskapelige bidraget fra Sirris og Hansen omhandler lederes ivaretagelse av samfunnsansvar i private virksomheter innen offentlige velferdstjenester. Psykologene Grue, Bytingsvik og Stige skriver om flyktingers opplevelse av omstillingsprosessen i Norge. Fagartikkelen fra Aanesen og Vatnøy tar for seg e-postbasert terapi, mens essayet fra Juklestad handler om kognitiv atferdsterapi. Timanders essay ser nærmere på Mad Studies-bevegelsen. I all denne forskjelligheten har vi også valgt å ta med en bokanmeldelse hvor Mathisen gir sitt syn på Madsens verk om generasjon prestasjon. Hva kan sies å være felles i dette mangfoldet?

Den sørafrikanske psykologen Susan David er kjent for å innlede sine forelesninger med «*sawubona*». Dette er zulu, og er måten zuluene hilser på hverandre. Det er en sterk og vakker intensjon bak denne hilsen; oversatt betyr den «jeg ser deg, du er viktig, og ved å se deg, anerkjenner jeg at du finnes». Når du hilser et annet menneske på denne måten, anerkjenner du mennesket med alle dets ver-

dier, dyder, nyanser og utfordringer. På zulu svarer man på denne hilsen med «*shiboka*», som betyr «jeg eksisterer for deg». Man anerkjenner relasjonen. «Sawubona» symboliserer betydningen av å rette oppmerksomheten mot en annen person. Det minner oss om at vi bør forstå andre uten fordommer og legge bort negative forestillinger vi måtte ha. Begrepet gjør oppmerksom på andres behov og gir betydning til hver og en innenfor gruppen. Det hjelper oss også å tenke på å integrere alle i våre lokalsamfunn og verdsette dem for nettopp den de er. Ifølge zulutradisjonen eksisterer ikke mennesker med mindre de blir sett og akseptert av andre. Det er lokalsamfunnene som skaper menneskene. Filosofen Emmanuel Levinas (1905–95) sier noe av det samme; han snakker om appellen i den andres ansikt. I det konkrete møtet stilles jeget overfor en annen enn seg selv. I dette møtet er begge uerstattelige, og møtet vekker et ansvar. Dette ansvaret innebærer at man må våge å åpne seg for den andre.

I sammenfatningen av dette tredje nummeret av tidsskriftet ser vi at alle bidragene er opptatte av nettopp dette: å møte den andre med åpenhet. Psykisk helsearbeid er et fagfelt som er preget av mangfoldighet, og det

er uhyre viktig å ivareta ulike faglige tilnærminger – dersom vi tenker at mennesker skal få kunne bli møtt med sine individuelle behov. Denne gangen er alle bidragene fra forskere og praktikere i feltet. Vi håper at flere med erfaringskompetanse vil bli inspirert til å si sin mening om hvilke faglige tilnærminger de tenker virker og gir mening.

Det er uansett en glede å kunne tilby dere lesere et innblikk i dette rike universet. Fotografen som illustrerer vår forside denne gangen, heter Jon Vidar Strømstad

og representerer selv en del av mangfoldet innen praksis; han arbeider med musikk i behandling ved Sola DPS. Og det virker!

Jeg håper dette nummeret vil inspirere til ytterligere mangfold i tidsskriftet, og dere er alle hjertelig velkommen som bidragsytere til dialogen vi ønsker å fortsette. God lesning. Buorre lohkan.

Rita Sørly
redaktør